

τὴν δεσποινίδα τὴν Βουγά, καὶ τὴν κνυτὰν Καλλία, καὶ βλεῖται καὶ κορδωμάτα καὶ τόσα μαγαλιὰ, καὶ τσιριμιόντις μπύλικαις κ' ἀβρότητα τῶν τρόπων καὶ στραβεμισουσιναμάματα καὶ μορφαρισμὸς ἀνθρώπων, καὶ κῦτταζε πῶς καταντᾷ τὸ τῶν ἀμάτων ἔσμα, αὐτὸ τὸ καθ' ὁμίωσιν καὶ κατ' εἰκόνα πλάσμα.

Π.—Τὸν εἶδες τὸν Ἀλμειδα, τὸν Τόνου Δολοῦ;

Φ.—Τὸν εἶδα. Περικλιτό μου... πολὺ καλὸ παιδί.

Π.—Τὸν Βαρεβαδάκη κῦτταζε, τὸν Νικολῆ τούτστι, πούχει παρόσμου αὐρῶ, καὶ τρέχει μίσα ἴσ' τὸν χορῶ, καὶ μ' ἔλαις κ' ἔλαις, Περικλῆ, κἀνε Χριστὸς Ἀνίστη.

Φ.—Μὰ νάσου μιά, πού τρώγεται καὶ μὲ τὸ κοκκαλάκι, κ' ἡ Τριανταφυλλάκινα ὅσα τριανταφυλλάκι.

Π.—Ἄς εἶγα μάτια δώδεκα καὶ γὰ τὴν Κυριακίδη, πού τοῦ κορκαῦ τὸ στερὸ φορεῖ καμαροροῦδι.

Φ.—Τὴν Καραμάνου κῦτταζε τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Τζιτζικαῖς ἀπ' ἰδοῦ πλὴν τῆς ὑποστροφίας.

Π.—Κι' ἄλλος ντουινὰς μᾶς ἔρχεται, κάθε λογῆς μοντέλο.

Φ.—Νῆ κ' ὁ Ψαρούδας, μουσικὸς, ἀρίστην κερτί.

Π.—Ἐἶδα θὰ χάσης, Φασουλή, ταῦθ' αὐτὰ μὲ τὸ καλάθ.

Φ.—Ὁ Καραπάνος φάνηκε γὰ μὴ στιγμὴ κ' ἔχθθ.

Π.—Ἦλθε, μᾶς εἶδε, κ' ἔφυγε...

Φ.— Θὰ βρισκείται ἴστῃς ὅρασι του.

Π.—Τὸν Εὐριπίδῃ τὸν Χοῖδα κῦτταζὸς μὲ τῆς κόρας του. Ἀθωνάδα λέν τὴν μιά, Μαρία λέν τὴν ἄλλη... γὰ νὰ τῆς ἔτῃς καλλίτερα καθίρσις τὸ κιάλι.

Φ.—Γὰ κῦτταζε τὸν στέρκο τῆς μιά τρέχει πῶς τεντόνει, μὴ μὲ σκουτῆς, βρὲ Περικλῆ, κοντεύει νὰ μὲ ληώσης... νὰ κ' ἡ κυρία Μάτση... τὸν ἔβρεξε τὸν Ἀντώνη, πού κάνει ἴστ' ἀ συμπόσια Λατινικὰς προπόσις.

Π.—Περνᾷ ἔμπροσθ' αὐτῶν τὸ μονάλο ὁ Κόκκος Χατζηπέτρος κ' ὁ τῆς Πηγάδας Βιζανῆς, ρεμβιάζων ὑπερμπίτρος.

Φ.—Ἰδοῦ κ' ὁ Παῦλος ὁ Βακκας, τοῦς μπάλους ἀποστέργγων, πού τᾶζαλε τοῦ τμήματος τῶν Δημοσίων ἔργων, καὶ κ' ὁ χειρουργὸς Καλλιονέζης, πού ἴστ' ὑχτό του χερί γίνεται ζωσπάρωχον τοῦ γόνου τὸ μαχαίρι.

Ὁμως ἐν μίση τοῦ σωροῦ ξανολοῦ καὶ τοῦς Βασιλεῖς, νὰ κ' ἡ προστάτις τοῦ χοροῦ, Πριγκήπισσα λασιφιλῆς.

Π.—Νὰ τώρα μὲ τὸν Ἀνακτα χοροῦ ἡ Ζαλακίστα, τὴν βλεῖται καὶ θαρρεῖς πῶς τρέφει δαμίσκηνα κομπόστα, νὰ τώρα μὲ τὸν Ἀνακτα χοροῦ ἡ Κουσταλίζη, μὴ νικητικὴν δεσποινίαν, μὴ στέγη καὶ μὴ βρέθη.

Κι' ὁ Κουσταλίζης ἴστ' ἄρωμα πούκευτο θηλυκοῦ καὶ τῶν Μελῶδων τῶν τριῶν τῆς ἐλεκτάς δεσποινίνας, πού λένεται, βρὲ Φασουλή, τοῦ Παύλου, τοῦ Κοκκοῦ.

Στὴν Γαλαρία καθίεται κ' ἡ δεσποινὶς Καζάλη, παρὰς Βαρθάτος κ' ὠμορριά χωρὶς πλοῦσις νᾶξ.

Φ.—Κάθε κούτελο καὶ μούρη ἴστ' ὀνόματι κολυμπά... κῦττα τὸν Ἀλκιβιάδῃ, τὸν σκερτσόο τὸν Καμπᾶ, τὴν Πριγκήπισσαν χορεύει τὴν Μαρίαν, κ' εἶναι τρέλλα, καὶ ἔχει ἴστ' ἄρωμα τῶν τρία δακτύλα κορδέλα.

Π.—Βλέπω τὸν Εὐαγγελίδῃ, τὸν γιαντὸ τοῦ Ναυτικοῦ, πού καμμὰ του περσιότα δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ, βουθὸς καὶ τοῦ Παμπούκη μὲ πόδηρ ῥεϊγκάτα, κ' ἂν λουσαῖς κατὰ τὴν εἰς αὐτὸν νὰ τρέψῃς πρώτα.

Φ.—Βλέπω τῆς Παρρὶν τὸν ἄνδρα, τὸν εὐπάρειον Γιαννάκη, νὰ κ' ὁ Στράτος ὁ Δροσίνης μὲ τὸν Πέτρο τὸν Καννάκη, τρέχουν τρέχουν καὶ κῦτταζόνου, καὶ βουγῶν κ' ἀναστονάζονου.

Π.—Νὰ ἴψαλλ' τὸν Διαιφρὶν ὄρῃ κορίτσια καθὼς πρέπει, γαίραται κανεῖς ἀλθίθεια τέτοια πρόσωπα μὲ βλεπῆ.

Φ.—Νὰ καὶ κάποιον πολυροῦδι, καὶ κάποιον σάν χιονίστρα, νὰ κ' ἡ Βουτσινᾶ ἴστ' ἡ σάλια, περιλάλητος πριανίστρα.

Π.—Πρόσιες δὲ μὴ μεῦ ὁλοῦς τῆς βελαδάς τοῦ μανί.

Φ.—Νὰ κ' ὁ κύριος Βικέλας, τοῦ λαοῦ βιβλιοθήκη, νὰ κ' ἡ ἐκίνης τὸ χειλάκι τοῦ ζαχαροκωσῶ, κ' ὁ Χατζόπουλος ὁ Μήτσος μὲ γελίοιο κεντητό.

Π.—Νὰ καὶ μιά, κρατῆρ ὁμορμιόσις, κ' ἄλλη κρῦα κ' ἄχαρη, κ' ὁ Μαθιόπουλος ὁ Γιαννοργῆ, ὅπου κἀνε ζαχαρῆ, κ' ὁ Μαθιόπουλος ὁ Μάνθος, τῆς θαλάσσης κρηπίδας, ζηλυτὸ μὰς παλληκῆρι κ' ἄστρονομὸς φασάρις.

Φ.—Πάλι τρέξ' ἡ σακκάρια, πάλι τὸ σταθὶ βροντᾷ, πάλι μύταις, Περικλιτό, σάν τὰ ῥάμψη τῶν γυθῶν, νὰ παρόντες ὁ Ρωμιόσις, κ' ὁ Σιμόπουλος κοντὰ, κ' ὁ Θανάσης τῆς Παυδαίας κ' ὁ Καραπαυλος ἀπῶν, κ' ἀπ' τοὺς τρεῖς τοὺς Πιερράκους ὁ Θανάσης εἶναι μόνος μὲ σταυρὸν τῆς Λεγεῶσις.

Π.—Ψαράδες ἔχουν ἴστ' ὁ χορῶ τὰ δάκτυλα τῶν ριγμένα, οἱ μὲν ψαρεύων λαύρακας, οἱ δὲ ροροῦσι καὶ φρίσσαι, κ' εἶπα κῦτταζόνου γυναικίον ὅστ' αὐτὴν γυμνοῦσινα: «μὴν εἶναι πᾶνῶν κόκκαλα; μὴν εἶναι μᾶκος φίσαις;»

Φ.—Ὅτι τῶν πατέρων τῶν πτωχῶν καὶ τῶν συζύγων βόγγου, μπερδεύονται μὲς ἴστ' ἀπαθὶ τῶν φουσταγιῶν οἱ φρόγγι, χορεύον καὶ κρονόληροι καὶ τόσα παιδαριά κ' ἡ ντουαλέταις γίνονται παρτσάσις καὶ κουρέλια.

Π.—Γὰ κῦττα πῶς ἐξέβαφαν νυφίδας καὶ νυφίτσιαις, πού τώρα προτοβήθηκαν μὲ τὸν καινούριο χρόνον, καὶ τῆς Ζλατάνου ἴψαλχαν ὄρῃ λαμπερὰς κερφίτσιαις, μὴ ψεύτικη καὶ μὴ σωστῆ, κ' εὐρεθ' ἡ πρώτη μόνο.

Φ.—Νὰ ψάξωμε...

Π.— Περὶδρομος κανεῖς νὰ μὴ σ' ἀκούση.

Φ.—Καλὰ μοῦ λῆς... ὑπομονὴ νὰ φύγη τὸ λαφούρι.

Π.—Χνώτο εθάνει ποδογούριος μὲς ἴστ' μούτρα μου ζεστό, δὲν ἀντέχει, Φασουλή μου, βᾶστα με νὰ σὲ βᾶστω.

Φ.—Ὅσο γὰ νὰ λιβαίνῃς μὴν κορμύτσιαις, τεμπέλη, μπάλους λίγες, μπάλους γρίφες, κόσμος εἶναι, τέτοια θέλει. Μὰ τί βλέπω, Περικλιτό; ... σὲ δὲ γνώριμασι σιμὰ βλεπῆ ἡ κόρη μου παρούσα κάλλη τοῦ χοροῦ καὶ λούσα...

Ἄλλοδ ντόν, καὶ σὺ ἴσ' τὸν μπάλου; πῶς δὲν ἔλθε κ' ἡ μαμμά; Πότε πᾶ θὰ βῆγῃ; ἴστ' οἱς μπάλους νὰ τιμῆσης τ' ὄνομά μου καὶ μαζὶ σου νὰ μὲ σέρνης μ' ὄλα τὰ παρήχημά μου;

(Ὁ χορὸς ἔπηρε τέλος κ' ἔπαυσε τὸ καθὲ μέρος, μὰ σάν ἔφυγαν τὰ τῆξάκη, τρίτα, δεύτερα καὶ πρώτα, καὶ σάν ἀδεύσαν ἡ σάλιας καὶ σάν ἐδούσαν τὰ φωτα, κ' ὡς ἀτμὸς ἐχθθ' ἡ πλάνη τοῦ χοροῦ τοῦ κοσμοπλάνου, τὰ δὲ μούτρα τὰ ζυλιεῖνα σπέρν' ἀνάψανε κίρνια, κ' ἴψαλχαν παντοῦ νὰ βροῦνε τὴν κερφίτσα τῆς Ζλατάνου.)

Καὶ καμπόσιαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μάθετέ το, κύριοί μου καὶ φιλόμουσοι κυρίαί, ἀβριον τοῦ Χριστοῦ βγαίνου ἐλεκταὶ μυθιστορίαί.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπτα παρτσάτου, ἀριθμοῦς τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Διδότου.